

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Peters Befrielse.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Anden deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt02-shoot-idm140352322612672/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Takken.

Naar jeg tænker paa Langfredagssorgen,
Herre, paa den Sjælekval Du led,
ja fra Julenat til Paaskemorgen,
hvad din Kjærlighed igjennemstred;
stirrer saa paany mod Korsets Bakke, —
maa jeg sukke: hvordan skal jeg takke!

Men som Børnene, der Intet oje,
aldrig deres Gavers Udspring veje,
men til Festens-Bordet glade springe,
og hvad selv de modtog trøstigt bringe, -

saadan vil Du, vi i Fryd og Smerte
være skal vor Faders Børneflok!
Giv os da et reent og trofast Hjerte,
som i Dig og Dit har altid nok:
Herre, giv os, hvad vi ikke have,
og hvad selv Du gav, -- tag det i Gave!

Peters Befrielse.

I.

I Fangelenker *Peter* laa,
og sov saa sødelig paa Straa
som Barnet paa sin Pude.
Han havde tait i Jesu Navn,

thi hviler han i Jesu Favn
og glemmer Alt derude;
han drømmer om sin Barndoms Plet,
solblinkende Genezareth!
han hører Bølgesange:
Nu skal Du. Sjæle fange!

Han seer og hører meer og meer,
og overalt han Jesus seer,
sin Drot og Mester kjære!
Han følger ham til Bjergets Top
med Jakob og Johannes op,
hvor der er godt at være;
han synes, han endnu kan see
i Straaleglans de høje Tre, —
men Glansen slukkes ikke,
nu blænder den hans Blikke!

Det lysner som fra Englekor, —
er han endnu deroppe? Hvor
er da hans tvende Venner?
Den Ene dræbt, den Anden fjern!
To Stridsmænd klædt' i Staal og Jern,
er lænket til hans Hænder;
de sove baade højt og haardt,
for dem er Natten dunkelsort,
den Lysglans fra det Høje
er kun for Peters Øje.

Ja Lyset har fra Herren Bud,
Guds Engel nu vil fri ham ud,

han skal ej Kalken tømme!
Han hører Englerøsten: Kom,
stat op og bind din Kjortel om!
ham tykkes, det er Drømme;
der gaar en Bæven gjennem ham
som Rorets Ryk for Bølgens Kam,
og for hans Sjæl det lyner, --
ham tykkes, det er Syner!

Og han rejser sig af Lcje
brat og strax,
som en Høstmand, der skal meje
modne Ax.

Og som sorte Snoge glide
uden Larm
alle Lænker fra hans Side,
fra hans Arm.

Og han kiltrer Kjortlens Folder
som ved Dag,
binder paa sig sine Saaler
og sit Slag;

drømmer, han skal ud at vandre
med en Ven:
Herren kalder ham til andre
Egne hen.

En usynlig Haand ham drager,
mens han fly'r;

5*

Døren springer op og knager,
Ingen kny'r.

Vagten som i Marmor hugget
nikker stumt,
over Skjoldet sammenbukket
tæt og krumt.

Gjennem Fængselsbuegangen,
frit ved Mod,
som isøvne flytter Fangen
Fod for Fod.

Som en Sol gjør Engiens Øje
Dag af Nat;
Peter følger, — Portens Fløje
vige brat.

Over Tempelgadens Stene
Vejen gaar, —
til med Et han heelt alene
stille staar.

Sælsomt stirre Simons Blikke
som i Spind,
som naar frosne Vande drikke
Maaneskin.

Nu først mærker han den svale
Nattevind,
nu først vaagner han af Dvale,
kold om Kind.

Nu først til sig selv han kommer,
bryder ud:
Visselig fra Død og Dommer
tog mig Gud!

Fjernt han hører Romerluren
sanke Vagt,
skinter over Fæstningsmuren
Templets Prag;

haster gennem Gyder lange
frem og frem,
til han staar for sine bange
Brødres Hjem;

og mens dèr de sende Bønner
for hans Fred,
banker han, saa Døren stønner
højt derved.

Og de hilse ham forskrækket
som en Aand,
til omsider han faaer rækket
dem sin Haand.

Da faaer Bønnen dobbelt Vinger,
Haabet Frugt,
og de øjne Herrens Finger
i hans Flug!

Og mens Vagterne besværges
Satans Værk, —
Peter er bag Judæ Bjerger,
fri og stærk.

II.

Ak Simon, lænkelagt som Du
jeg er i al min Sjæl og Hu,
i Jern jeg maa mig vride;
thi Sorg og Angst, de Bøddler to,
de vil sig ikke fra mig sno,
de sove ved min Side;
min Synd har smeddet mine Baand, —
dog troer jeg fast, Guds gode Aand
vil mig af Fængslet tvinge,
saa Jern og Bolte springe!

Ja laa jeg midt i Fjendefavn,
men sov som Du i Jesu Navn,
da skulde Lænken falde;
og fuigte jeg kun dine Fjed,
da fulgte nok en Engel med
og sprængte Skodder alle;
saa selve Dødens Port saa trang
sprang op engang med Sejersklang
til saligt Vennemøde,
hvor Livets Roser gløde!
